

Hoofdstuk een

Uit de schaduwen kwamen drie angst-aanjagende wezens tevoorschijn. Ze hadden lange, ruige haren over hun hele lichaam, scherpe klauwen en nog scherpere tanden.

‘De mensheid heeft al veel te lang over de wereld geheerst.’ Een van hen sprong op een stoel en gromde. ‘Het wordt tijd dat wij weerwolven aan de macht komen!’

‘Precies! Het begint met deze school, en

dan volgt de rest van de wereld!’ voegde een tweede *weerwolf* daaraan toe.

De wezens begonnen samen instemmend te huilen, met lange, diepe halen – op eentje na, want die jankte een stuk hoger en piepender.

‘Hoorde jij dat ook?’ vroeg een van de *weerwolven* toen hij het vreemde gehuil opmerkte.

‘Wat?’

‘Een van ons hilde een soort van... nou ja, niet cool.’ Hij trok een *weerwolven*-wenkbrauw op.

‘Hm. Nu je het zegt. Ik geloof dat je gelijk hebt.’

De derde *weerwolf*, beter bekend als Marcus, begon te zweten in het zware verkleedpak toen de twee andere *weerwolven* zich naar hem omdraaiden. Was zijn gehuil echt zo slecht geweest? Het was moeilijk om

een undercover-weerwolf te zijn. Ze stonden met z'n drieën in een leeg klaslokaal met de zonneschermen omlaag.

‘Eh... misschien was het gewoon een vreemd geluid in het lokaal. Geluiden kunnen soms weergalmen in een lege ruimte, toch?’ zei Marcus, die heel snel praatte en ondertussen naar achteren schuifelde, richting de deur.

‘Ik hoorde geen echo, ik hoorde een **SLECHT** gehuil.’ De eerste weerwolf keek Marcus aan en zijn scherpe tanden glinsterden in het zwakke licht.

Marcus voelde dat zijn hart begon te **BONZEN**. Hij probeerde te lachen en wilde de beschuldiging wegwuiven voordat ze echt argwaan kregen.

‘Laten we allemaal nog een keer huilen,’ stelde de tweede weerwolf voor, ‘maar dan een voor een.’ Marcus wilde protesteren, maar

kon zijn woorden nog net inslikken. Als hij weigerde, zou hij zichzelf meteen verraden. Hij moest zijn uiterste best doen.

‘Dat klinkt goed, ik hou van huilen als een wolf.’ Marcus tikte zenuwachtig met zijn voet op de grond.

‘Oké, als je dan toch zo graag huilt, ga jij dan maar eerst,’ zei de eerste *weerwolf*.

Marcus voelde hoe de moed hem in de schoenen **zonk**.

‘Wil je dat ik het in mijn eentje doe? Nu meteen?’ vroeg Marcus, die van de ene *weerwolf* naar de andere keek. Ze kwamen allebei dreigend dichterbij.

‘Ja. Laat je wolvengehuil maar eens horen,’ zei de tweede *weerwolf* schouderophalend. ‘Elke goede *weerwolf* weet hoe hij moet huilen.’

Marcus slikte, schraapte zijn keel en liet een

kreet horen. Het klonk niet echt als het gehuil van een *weerwolf*, eerder als het gejang van een kat die per ongeluk in het water is gevallen.

De *weerwolven* staarden Marcus aan. Marcus staarde op zijn beurt naar de *weerwolven*, haalde toen zijn schouders op en **holde** naar de deur van het lokaal. De *weerwolven* renden achter hem aan en haalden het hele lokaal overhoop. Ze duwden tafels opzij en gooiden stoelen omver om er sneller langs te kunnen.

Marcus trok de kop van zijn kostuum af en hield zijn telefoon tegen zijn oor.

‘Sorry jongens, tijd voor een ander plan. Ze hebben me door!’ riep Marcus voor hij zich **heel snel** de gang in haastte.

‘Wat, nu al?’ vroeg Asim door de telefoon.

‘Ik zei toch dat ik niet goed ben in huilen als een wolf!’ zei Marcus tussen het hijgen door.

‘We zijn nog niet klaar met de valstrik, kun je ze een paar minuten langer bezighouden?’ vroeg een nieuwe stem aan de andere kant van de lijn. Dit was Lise.

Marcus keek over zijn schouder. De *weerwolven* overbruggen de afstand tussen hen heel snel en kwamen steeds dichterbij...

‘Nee, dat kan ik niet!’ riep Marcus.

En toen...

‘Wacht, dit klinkt helemaal niet als mijn zaak. Mijn zaak ging over de *spookkat*, weet je nog wel?’ zei een meisje.

De ontbijtclubdetectives zaten aan hun gebruikelijke tafel aan de andere kant van de kantine, onder een opvallend luidruchtige airco. Daar maakten ze handig gebruik van, zodat anderen hun gesprekken niet konden afluisteren. Vandaag zat er een meisje tegen-

over hen met een koptelefoon met kattenoor-
tjes rond haar nek. Ze staaarde hen om de beurt
aandachtig aan. Haar naam was Simone en zij
had de detectives hun nieuwste zaak bezorgd.

‘Ja, daar komen we zo. Want terwijl we dus
 bezig waren met jouw zaak, raakten we
 verstrikt in een complot waarbij weerwolven
 de wereld wilden overnemen,’ zei Stacey.

‘Een weerwolven-complot?’ herhaalde
 Simone.

‘Meer een scholierencomplot. Toen we de
 weerwolven te pakken hadden, werd duidelijk
 dat het geen echte weerwolven waren. Ze
 hadden gewoon kostuums aangetrokken,’
 vertelde Marcus.

‘Maar terug naar jouw zaak, jij bleef steeds
 die ene opvallend witte kat zien op school,
 toch? Een kat die verdween zodra je hem
 probeerde te volgen,’ vatte Marcus haar zaak

samen. Asim hield ondertussen een schets omhoog van de kat die hij had getekend toen Simone voor het eerst naar hen toe was gekomen. De schets was van een hooghartig kijkende witte kat met donkere ogen.

‘Het was best logisch dat het misschien een spook zou zijn, of een geest. De kat kon verdwijnen en verschijnen wanneer hij wilde, en kwam alleen ’s nachts tevoorschijn. Als je het mij vraagt, klinkt dat als een spook,’ zei Stacey.

‘Dat dacht ik dus ook, maar een paar vrienden van me zeiden dat dieren geen spoken kunnen zijn,’ zei Simone.

‘Dan hebben ze het heel erg mis. Ze staan zelfs in mijn *Encyclopedie van het bovennatuurlijke*.’ Stacey pakte een heel groot boek onder de tafel vandaan en begon erin te bladeren. ‘Welke bladzijde was het ook

alweer?’ mompelde ze.

‘Zoals Asim al vertelde, hebben we aardig wat avonden hier op de uitkijk gezeten, in de hoop een glimp van de kat op te vangen, maar we konden hem nergens vinden,’ zei Marcus.

‘En zo kwamen we dus ineens de *weerwolven* tegen,’ vulde Stacey aan.

‘Yep. En nadat we met hen klaar waren, beseften we dat we alleen wat kattenvoer moesten halen om de *spookkat* te vangen.’ Marcus knikte.

‘Dus je hebt hem gezien? Het was zo’n schattig katje, vond je niet?’ zei Simone.

‘Echt zoooo schattig,’ zeiden ze in koor.

‘Maar hij rende bij ons vandaan en *verdween* weer,’ zei Lise.

‘Dat is precies wat er bij mij gebeurde,’ zei Simone.

‘En toen hebben we de expert erbij gehaald,’